

EVOLUCIÓ POLITÍCA

Les persones nascudes poc abans o després de la Guerra Civil espanyola tenen un problema: no han conegut fins ara altre règim polític que la dictadura del General Franco. Això vol dir que, a part de les persones molt polititzades que per un motiu o un altre han estat ficades en els grups actius de resistència clandestina al franquisme, la immensa majoria eren apolítics a la força perquè amb la implantació oficial del Partit Únic (el "Movimiento Nacional"), les possibilitats de "fer política", encara que fos local, eren nul·les.

Per l'ensenyament rebut des de petits a les escoles coneixien la versió oficial de la recent Història, les causes que motivaren l'Alzamiento Nacional i els ideals que el Règim tenia cura de matxucar a través de l'assignatura "Formación del Espíritu Nacional" disbarat immens que descobriren quan la seva formació intel·lectual s'anava completant.

Per la formació familiar rebuda hi devia haver casos contraposats segons la ideologia dels progenitors i la seva adscripció, voluntària o forçada, a un del bàndols que diputaren la Guerra. En molts casos aquesta **formació familiar** devia xocar dramàticament amb la **formació escolar** esmentada provocant a l'intel·lecte dels joves estudiants un trauma de difícil superació.

Els qui forçats per les circumstàncies o per les seves pròpies idees lluitaren al costat dels "Nacionals", tenien el convenciment de la justícia de la causa i de la seva necessitat, per tal de restablir l'ordre que s'havia perdut degut a la feblesa del Govern de torn. Consideraven el General Franco com un heroi, un àngel salvador que restabliria la pau, la justícia, l'ordre i la unitat d'Espanya. I això ho explicaven als seus fills els primers anys de postguerra, mentalitzant-los de la noblesa d'esperit dels capdavanters "nacionals" i de la raó que els assistia en portar a terme la "cruzada salvadora de la Patria". Eren contes de la vora del foc que els fills, dirigida la seva mentalitat innocent per la noblesa instintiva del seu caràcter infantil, arxivaven al seu cervell com un clixé fotogràfic i que, en complementar-se amb els ensenyaments patriòtics escolars, idealitzava d'una manera irreal, apropant-los a una aventura, tal vegada comparable a les imatges que se'ls graveven per la lectura dels "còmics" de l'època que idealitzaven personatges aventurers que inflamaven la imaginació dels infants.

Per altra banda, aquesta imatge patriòtica dels guanyadors de la guerra, encara que disminuïda per la maduresa dels nens en entrar a l'adolescència, es conservava a l'inconscient sobretot per l'acurada propaganda que el propi Règim es feia i la desinformació absoluta, o dit d'una altra manera, la informació dirigida, que la implacable censura governamental obligava a tots els mitjans d'informació donant la impressió que tot anava bé, que el desenvolupament del país en sortir del pou negre de la postguerra era degut a l'encertada política del Règim i que les campanyes internacionals en contra d'Espanya no eren més que conspiracions judeo-masòniques-comunistes per a desprestigiar el Règim sortit de la victòria d'uns espanyols contra uns altres espanyols.

La majoria de la gent ignorava llavors les greus depuracions i la terrible repressió que exercia el Govern contra qui gosés aixecar la veu defensant el mínim de llibertat i respecte pels Drets Humans. Els qui arribaven a una edat i formació que els permetia pensar pel seu propi intel·lecte

s'adonaven que no tot eren flors i violes, sentien parlar d'oposicions a ferrissades contra les actuacions governamentals, s'assabentaren de l'existència de la Radio Pirenaica i altres òrgans clandestins contra el Règim i, per la sistemàtica formació que havien rebut, encara pensaven que moltes coses de les que es deien eren exageracions destinades a minar els fonaments d'una obra de gegants, tal consideraven molts l'aixecament i sosteniment durant tants anys del nou Estat espanyol.

Va haver d'arribar la maduresa d'edat dels qui havien rebut aquesta formació política per adonar-se, molts, de l'error i l'engany a què se'ls havia sotmès, i encara més, va haver d'arribar l'any 1975 i següents perquè molts més veiessin clar i s'assabentessin del que havia estat l'engany del segle, l'Estat de "derecho", que de "derecho" no en tenia res com no fos la ideologia feixista i dretana dels seus autors.

Avui dia implantada benauradament la democràcia al país, esperem que d'una manera definitiva, només queden com a defensors del "Estado de Derecho" creat pel Dictador una minoria (es va demostrar a les últimes eleccions legislatives) repartida entre persones grans que participaren a la guerra i eren i són convençuts i aferrissats partidaris del feixisme, i uns pocs dels qui reberen els ensenyaments sistemàtics programats saviament i que no han volgut o sabut canviar les seves idees per adaptar-se a la nova situació. Els seus dirigents i correligionaris han lluitat desesperadament per obtenir representació parlamentària i han estat guanyats per les forces democràtiques. Però alguns encara, estan aferrats i amagats en algunes estructures socials, polítiques i econòmiques dominants, gaudint dels mateixos privilegis que han tingut fins ara. Encara...

LLUÍS S.